

drugiej strony wiąże się z tym obniżenie poziomu dowodu, od którego Komisja może założyć, że wskazane przez nią okoliczności zostały udowodnione. Oznacza to polepszenie pozycji procesowej Komisji, z którym wiąże się pogorszenie pozycji danego państwa członkowskiego w formalnym postępowaniu wyjaśniającym. Poprzez nakaz udzielenia informacji wnosząca odwołanie została postawiona przed wyborem: albo naruszy swoje zobowiązania, przez co jednak odmawia się jej powołania się na niepełny charakter podstawy faktycznej i obniża się poziom dowodu po stronie Komisji, albo w celu zachowania swoich praw obrony jest faktycznie zmuszona do przekazania informacji w nieproporcjonalnej ilości. Obok doznanego uszczerbku prawnego pojawia się przy tym zawsze nadzwyczajny nakład czasowy i finansowy, który nie zostanie zrekomensowany. Także niezależnie od niniejszego postępowania nakaz udzielenia informacji może pociągać za sobą skutki prawne dla danego państwa członkowskiego w ten sposób, że niezastosowanie się do niego może prowadzić do postępowania w przedmiocie uchybienia zobowiązaniom na podstawie art. 258 TFUE, a w skrajnym przypadku do postępowania o nałożenie kary pieniężnej na podstawie art. 260 TFUE.

Po czwarte orzeczenie Sądu narusza zasadę państwa prawa i skutecznej ochrony prawnej poprzez to, że jedyną ochronę przed nadmiernym nakazem udzielenia informacji widzi w niezastosowaniu się do niego. Takie postępowanie nie jest racjonalne i narusza wspomniane zasady. Ochrony prawnej przed bezprawnymi nakazami udzielenia informacji nie można uzależnić od tego, by państwo członkowskie się do nich nie zastosowało. Możliwość zaskarżenia nakazu udzielenia informacji stanowi jedyny środek dla tego, by obowiązkowi lojalności państwa członkowskiego nie wystawiać na nieograniczony zakres uznania Komisji, a Komisji umożliwić ze swej strony zachować obowiązek lojalnej współpracy z państwami członkowskimi.

W końcu Sąd błędnie ocenił kompetencje w sprawach dotyczących pomocy państwa, orzekając, że ochrona przed nieograniczonym nakazem udzielenia informacji ma polegać na odmowie przekazania informacji przez państwo członkowskie, które jego zdaniem nie są konieczne do ustalenia stanu faktycznego. Wiąże się z tym obce podziałowi kompetencji w prawie pomocy państwa przeniesienie obowiązku ustalenia stanu faktycznego i określenia przedmiotu postępowania na państwa członkowskie. To przeniesienie kompetencji, do którego zmierza Sąd, narusza podział kompetencji określony w art. 107 i 108 TFUE, nakłada na państwa członkowskie ryzyko błędnej oceny i zwalnia Komisję we wskazanym stopniu z obowiązku starannego ustalenia stanu faktycznego w postępowaniu administracyjnym.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Unabhängiger Verwaltungssenat des Landes Vorarlberg (Austria) w dniu 1 października 2010 r. — projektart Errichtungsgesellschaft mbH, Eva Maria Pepic i Herbert Hilbe przeciwko Grundverkehrs-Landeskommission Vorarlberg

(Sprawa C-476/10)

(2010/C 328/38)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Unabhängiger Verwaltungssenat des Landes Vorarlberg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: projektart Errichtungsgesellschaft mbH, Eva Maria Pepic und Herbert Hilbe

Strona pozwana: Grundverkehrs-Landeskommission Vorarlberg

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepis art. 6 ust. 4 dyrektywy 88/361/EWG z dnia 24 czerwca 1988 r. w sprawie wykonania art. 67 traktatu (¹), zgodnie z którym może zostać utrzymane w mocy istniejące prawo krajowe regulujące zakup drugich miejsc zamieszkania, może być nadal stosowany do nabywania drugich miejsc zamieszkania, położonych w państwie członkowskim UE, przez obywatela należącego do Europejskiego Obszaru Gospodarczego Księstwa Lichtensteinu?
- 2) Czy uregulowanie krajowe, które z powołaniem się na art. 6 ust. 4 dyrektywy Rady 88/361/EWG z dnia 24 czerwca 1988 r. zakazuje obywatelowi Księstwa Lichtensteinu nabycia położonego w jednym z państw UE drugiego miejsca zamieszkania, jest sprzeczne z postanowieniami Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym dotyczącymi swobody przepływu kapitału, wobec czego organ krajowy nie powinien zastosować takiego uregulowania?

(¹) Dz.U. L 178, s. 5.

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 7 lipca 2010 r. w sprawie T-111/07 Agrofert Holding a.s. przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 27 września 2010 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-477/10 P)

(2010/C 328/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Smulders, P. Costa de Oliveira, V. Bottka, pełnomocnicy)

Pozostali uczestnicy postępowania: Agrofert Holding a.s., Królestwo Szwecji, Republika Finlandii, Królestwo Danii, Polski Koncern Naftowy Orlen SA

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu (pierwsza izba) z dnia 7 lipca 2010 r. w sprawie T-111/07 Agrofert Holding a.s. przeciwko Komisji;
- wydanie ostatecznego wyroku rozstrzygającego kwestie będące przedmiotem niniejszego odwołania; oraz
- obciążenie strony skarżącej w sprawie T-111/07 kosztami postępowania poniesionymi przez Komisję w postępowaniu pierwszej instancji i w postępowaniu odwoławczym.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie dotyczy wykładni wyjątków od prawa dostępu do dokumentów dotyczących: i) ochrony celu kontroli, śledztwa i audytu (zwanego dalej „wyjątkiem dotyczącym śledztwa”), ii) ochrony interesów handlowych osoby fizycznej lub prawnej (zwanego dalej wyjątkiem dotyczącym „interesów handlowych”), iii) ochrony procesu decyzyjnego Komisji (zwanego dalej wyjątkiem dotyczącym „procesu decyzyjnego”) oraz iv) ochrony porad prawnych (zwanego dalej wyjątkiem dotyczącym „porad prawnych”). Zostały one ustanowione odpowiednio w art. 4 ust. 2 tiret trzecie, w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze, w art. 4 ust. 3 akapit drugi i w art. 4 ust. 2 tiret drugie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1049/2001 z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji ⁽¹⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem 1049/2001”).

Dokładniej, niniejsze odwołanie dotyczy zastosowania tych wyjątków do dokumentów znajdujących się w aktach Komisji, odnoszących się do postępowania w sprawie kontroli koncentracji na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 ⁽²⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw”).

Komisja uważa, iż w zaskarżonym wyroku Sąd dokonał błędnej wykładni wymienionych wcześniej wyjątków, ponieważ nie uwzględnił szczególnych cech procedur z zakresu prawa konkurencji oraz gwarancji zapewnionych przez rozporządzenie w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw przedsiębiorstwom uczestniczącym w postępowaniu w sprawie koncentracji. W szczególności Sąd w swym wyroku nie zmierzał do ustanowienia prawdziwej i harmonijnej równowagi pomiędzy dwoma obowiązującymi w tej sprawie systemami prawnymi. Dokonał natomiast błędnej wykładni zasad dostępu do dokumentów, przez co uniemożliwił zastosowanie przepisów w zakresie kontroli koncentracji przedsiębiorstw.

Pierwsze zagadnienie poddane ocenie Trybunału dotyczy zakresu obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej ustano-

wionego w rozporządzeniu w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw i w art. 339 TFUE, w kontekście wykładni wyjątków od prawa dostępu, a w szczególności wyjątków dotyczących „śledztwa” i „interesów handlowych”.

Drugie zagadnienie poddane ocenie Trybunału dotyczy wniosku Sądu, zgodnie z którym w niniejszej sprawie nie wystąpiły szczególne okoliczności uzasadniające odmowę udzielenia dostępu do dokumentów bez konieczności zbadania przez Komisję w konkretny i indywidualny sposób każdego z dokumentów, o którego udostępnienie wnioskowano, oraz przedstawienia szczegółowego uzasadnienia odmowy w odniesieniu do treści każdego z tych dokumentów.

Trzecie zagadnienie dotyczy zawężającej wykładni wyjątku dotyczącego „śledztwa”, zgodnie z którą wyjątek ten nie znajduje zastosowania po wydaniu przez Komisję decyzji o zakończeniu postępowania administracyjnego w sprawie kontroli koncentracji.

Czwarte zagadnienie poddane ocenie Trybunału dotyczy zakresu obowiązku uzasadnienia w celu wykazania możliwości ujawnienia w szczególności w odniesieniu do ochrony „interesów handlowych”, „procesu decyzyjnego” oraz „porad prawnych”.

Wreszcie piąte zagadnienie przedłożone Trybunałowi dotyczy wykładni zasad regulujących kwestię częściowego dostępu. Komisja przyjęła stanowisko, iż aby mogła skutecznie prowadzić dochodzenia dotyczące kontroli koncentracji, musi wypełniać obowiązki ciążące na niej na podstawie rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw, w szczególności obowiązki związane z tajemnicą zawodową, bez względu na okoliczność, że decyzja Komisji stała się ostateczna. Ponadto, w przypadku gdy zasady proceduralne regulujące szczególną dziedzinę działalności, będące przedmiotem wykładni w orzecznictwie, przyznają ochronę niektórym dokumentom, takim jak dokumenty wewnętrzne Komisji, należy uznać, że w odniesieniu do takich dokumentów ma zastosowanie ogólne domniemanie braku dostępu zgodnie z rozporządzeniem 1049/2001. Wyrok Sądu podaje w wątpliwość zdolność Komisji do prowadzenia dochodzeń w tym zakresie, jak również prawa stron, które przedłożyły Komisji dokumenty, w związku z czym niniejsze odwołanie zmierza do umożliwienia Trybunałowi wyjaśnienia, jak należy podchodzić do tych kwestii.

Komisja zatem wnosi niniejsze odwołanie, aby umożliwić Trybunałowi rozstrzygnięcie zasadniczych kwestii poruszonych w wyroku Sądu i ustalenie spójnej i harmonijnej wykładni dwóch rozważanych instrumentów prawnych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 145, s. 43.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw Dz.U. L 24, s. 1.